

РЕШЕНИЕ

№ 7783

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 15.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4222** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Н. И. И., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], ет. 2 чрез адвокат И. К. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 927/15.04.2022 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ по ЗДвП, издадена от Е. К. А. на длъжност младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорената заповед, както и за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването ѝ. Твърди се, че същата е нищожна като издадена от некомпетентен орган, тъй като бланката за издаването ѝ е нечетливо попълнена и това възпрепятства установяването на длъжността на органа, който я е постановил. Сочи се още, че е налице съмнение относно правилното изписване на номера на временно отнетото СУМПС, както и че заповедта е немотивирана, тъй като номерът на АУАН, въз основа на който е издадена, е нечетливо и неясно изписан. Изтъкват се аргументи, че заповедта е с неясен диспозитив, доколкото в нея не е определена датата, от която започва да тече срокът на наложената ПАМ. Посочва се, че заповедта е безпредметна, тъй като СУМПС на жалбоподателя е било вече отнето със съставянето на АУАН. Излагат се доводи, че и АУАН е незаконосъобразен, тъй като в него е посочено, че жалбоподателят не е изпълнил предписание за извършване на медицинско изследване на кръвта за употреба на алкохол, което не е вярно, видно от издаден талон за такава

изследване. Иска се отмяна на обжалваната заповед. Претендират се направените по делото разноски, в това число и за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. И. И. - редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Б., с пълномощно по делото, която моли жалбата да бъде уважена и претендира направените разноски, за което представя списък и договор за правна защита и съдействие.

Ответникът Е. К. А. на длъжност младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР - редовно призован, не се явява, не се представлява. СГП - редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 46- ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Административен съд – София – град, III отделение, 46- ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На 15.04.2022 г. на жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия ГА № 616510 /л. 8/ за това, че на същата дата, в 09:47 ч. в [населено място], по [улица]срещу номер 138 с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил „Ф. Голф“ с регистрационен номер СВ 3297 МС , собственост на П. М. А., с ЛНЧ: [ЕГН], като отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер ARPM-0394 в 10:17 ч. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване номер 086031 за УМБАЛ „Св. А.“ /л. 14/. Жалбоподателят не представил и контролен талон към СУМПС. Деянията са квалифицирани като нарушения на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП - отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство да установяване на алкохол в кръвта и неизпълнение на предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико- биологично изследване за установяване на концентрация на алкохол в кръвта, както и на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - водачът не носи контролен талон от свидетелство за управление. АУАН е предявен и подписан от жалбоподателя, като последният е посочил, че има възражения.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена и обжалваната в настоящото съдебно производство заповед за прилагане на ПАМ /л. 13/. Същата е връчена на жалбоподателя на 15.04.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и дали е съобразен с целта на закона.

Предмет на обжалване е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 927/15.04.2022 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В жалбата е релевирано възражение за липса на компетентност. Съдът не намира, че бланката на оспорената заповед е попълнена нечетливо, което да възпрепятства установяване на длъжността на органа, който я е издал. Оспореният акт е издаден от Е. К. А. на длъжност младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Видно от Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директор на СДВР старши комисар И. И. /л. 21/, държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, са оправомощени да налагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. В този смисъл атакуваната заповед е издадена от компетентен орган.

Оспорваният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването му. Безспорно от текста на заповедта се установява, че същата се издава въз основа на АУАН Серия GA № 616510 от 15.04.2022 г. Безспорно се установява и че номерът на временно отнетото СУМПС е [ЕИК], който е посочен и в процесния АУАН. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да послужат като основание за отмяна на атакуваната заповед.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При тази законова регламентация необходимите материалноправни предпоставки за налагане на мярката в настоящия случай са управлението на МПС от страна на жалбоподателя и отказът му да бъде проверен с техническо средство или с тест или да бъде изследван с доказателствен анализатор, или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че в настоящия случай жалбоподателят е управлявал МПС.

Следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая процесният АУАН е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. Това, от своя страна, означава, че последният е редовно съставен, поради което на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до

доказване на противното. Жалбоподателят не е представил никакви доказателства, с които да обори фактическите обстоятелства, посочени в издадения АУАН, поради което съдът приема, че същите отговарят на обективната действителност. В този смисъл от доказателствата и в частност – съставения АУАН с доказателствена сила съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, се установява и наличието на втората предпоставка – жалбоподателят е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер ARPM-0394.

За пълнота съдът намира за нужно да посочи, че разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП регламентира както хипотезата на отказ от страна на водача да бъде проверен с техническо средство или с тест, респ. да бъде изследван с доказателствен анализатор, така и хипотезата да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. В този смисъл от диспозицията на посочената правна норма следва еднозначен извод, че всеки отказ на водача да бъде тестван съставлява основание за налагането на ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. В тази връзка следва да се отбележи, че законодателят не е предвидил възможност водачите на МПС сами да избират как да бъдат изследвани – дали с техническо средство или тест, респ. с доказателствен анализатор, или чрез химическо изследване, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Поради изложеното съдът намира, че дори да се приеме, че не е безспорно установено дали жалбоподателят е изпълнил, или не предписание за извършване на медицинско изследване на кръвта за употреба на алкохол, това не е основание за отмяна на процесната заповед. Жалбоподателят като водач на МПС, както вече беше изяснено, няма регламентирана в закона възможност да изкаже предпочитанията си по какъв начин желае да бъде изследван, а неговият отказ да бъде изследван с техническо средство /Алкотест Дрегер 7510 с номер ARPM-0394/, който безспорно се установява по делото, е достатъчен, за да обоснове налагането на процесната ПАМ.

Издадената заповед не се явява безпредметна, както се твърди в жалбата. Безспорно е, че всяка принудителна административна мярка с оглед правилото на чл. 22 от ЗАНН се прилага за предотвратяване или преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. По своя характер принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ има цел да преустанови извършването на административно нарушение - управляването на моторно превозно средство във физическо състояние, което не съответства на установеното от закона, както и да предотврати настъпването на вредни последици. Поради неоспоримия факт, че последиците от това административно нарушение са изключително сериозни за целите на Закона за движението по пътищата - да се опази животът и здравето на участниците в движението /чл. 1, ал. 2 от ЗДвП/, законодателят е допуснал фактическото изпълнение на принудителната мярка да става незабавно при установяване на нарушението, т. е. преди издаване на акта, с който мярката се прилага.

Така разпоредбата на чл. 172, ал. 3 от ЗДвП предвижда възможността за изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство незабавно при установяване на нарушението по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП, т. е. само при установяване на основанията за прилагане на мярката от органите, компетентни да установят административното нарушение /в случая от органите, съставили АУАН, а

не от органа, компетентен да приложи ПАМ/, с което посочените по-горе цели на този етап са постигнати. Това дава време на органа, компетентен да приложи мярката, да издаде заповедта, с която юридически да приложи мярката, при безспорно установени кумулативни предпоставки за това, включително и в аспекта на правилото на чл. 171, т. 1 б. „б“, пр. 1 от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът намира, че представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, поради което процесната ПАМ се явява законосъобразно наложена.

Следва да се има предвид, че принудителната административна мярка е с превантивен характер и има за цел да осуети възможността за извършване на други подобни нарушения. ПАМ не е административно наказание, както се сочи в жалбата. Оспорената заповед има самостоятелни правни последици, различни от акта, с който се установява административно нарушение и се налага административно наказание. ПАМ е форма на изпълнително- разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда.

По отношение на правната същност на процесната принудителна административна мярка следва да се има предвид, че тя не цели да санкционира/накаже нарушителя и/или трети лица, а да се постигне правно определена цел – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушения. За разлика от хипотезите на налагане на административно наказание при реализиране на административнонаказателната отговорност на конкретно лице, в процесния случай разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН не намира приложение. Затова и несъотносими към конкретния казус са изложените доводи в жалбата относно приложението на тази разпоредба.

При така установените факти и с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения - безопасността на участниците в пътното движение, съдът приема, че наложената мярка е съобразена с целта на приложимия закон – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

От материалите по делото не се установява засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото, тъй като в самия нормативен акт по- благоприятен вариант, с прилагането на който би се постигнала целта на закона, не е предвиден. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратително условие - до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. В процесния случай ПАМ е породила действие от издаването на оспорената заповед, а като срок за прилагането на ПАМ в заповедта изрично се сочи, че същата продължава до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Поради това несъстоятелни са възраженията на жалбоподателя, че не е определена датата, от която започва да тече срокът на наложената ПАМ.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличието

на материалноправните предпоставки за издаването ѝ, както и в съответствие с целта на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. И., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], ет. 2 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 927/15.04.2022 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ по ЗДвП, издадена от Е. К. А. на длъжност младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Решението е окончателно и на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП не подлежи на обжалване и протест.

На основание чл. 138 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :